

Hai câu chuyện phẫn nộ Việt Nam

Tác Giả: Ngô Nhân Dũng

Thứ Tư: 30 Tháng 5 Năm 2012 05:03

Hai bản tin liên quan đến phẫn nộ Việt Nam khiến mọi người phải xúc động.

Tin về Mẹ cho biết cô Diane Trần bị mất quan tòa ở Texas kết án mất ngày tù, sau khi cô đã bị hãm hiếp u lôn, mất bản án khi nhìn người phẫn nộ, không riêng gì người gốc Việt Nam.

Nếu theo luật công pháp giáo dục, mất học sinh trung học 17 tuổi phạm tội nghiêm trọng thì phải truy tố cha mẹ. Không hiểu sao họ thừng pháp luật không trừng và quan tòa không nghĩ tới đi u đó? Cha mẹ cô đã ly dị và cả hai bỏ đi xa, nhưng tòa án có quyền truy nã họ, trừ c khi bắt tội cô gái nhỏ.

Đ luật n c n c Mẹ phải c m th ng hình nh Diane Trần lau n c m t khi đ c nhà báo ph ng v n. Họ đã bày tỏ lòng c m ph c đ i v i cô h c sinh l p 11 v n đã đ c nhà tr ng công nh n thu c hàng xu t s c. Họ đã ký ki n ngh xin xóa b n án cho cô. Cô đã làm hai công vi c đ giúp anh em trong lúc thi u cha m . Cô nghĩ đ n ng i khác tr c khi nghĩ đ n mình. Diane Trần là t m g ng c n m n, hy sinh, cho t t c các b n tr Việt Nam, trong n c hay ngoài n c h c theo.

Bản tin th hai cũng khiến mọi người phải xúc động, kể chuyện về hai phụ nữ ở Cần Thơ đã cam chịu nh c nh đ ph n đ i c ng quy n c p đ t. Bà Phạm Thị Lài và con gái là Hồ Nguyễn Thị y, ng i ph ng H ng Th nh Qu n Cái Răng đã bị c p đ t tr ng tr n, không có cách nào khác phải đ n m nh đ t c a mình ngăn c n vi c công ty đ u t đ em máy móc đ n san b ng đ t. Hai ng i ph n ph i t kh a thân đ cho th y tình tr ng cùng qu n c a h , không có ph ng ti n nào ch ng c v i c ng quy n.

Bà Phạm Thị Lại, 52 tuổi nói: “Chồng tôi sống y như thóc, uổng quá nên đã mua một nông trường sâu tằm để phân đái. Giờ mà con tôi biết làm gì ngoài việc học, chịu học để phân đái.” Khi chiếm đất này, công ty chế tạo của CIC 8 chiếm thị trường cho gia đình bà 500,000 đồng mét vuông. Hiện CIC 8 đang chào bán đất của bà Lại với giá hơn 5 triệu đồng mét vuông. Bà cho biết: “Đất này gia đình tôi biết mua để cất nhà sinh sống mấy chục năm. (Công ty) CIC 8 mua giá rẻ ép chúng tôi nhận tiền mà không cho chúng tôi quyền được (thỏa luận giá cả theo thị trường) mua bán. Chính quyền Quận Cái Răng dùng lực lượng công an chiếm đất giao cho CIC 8.”

Đảng Cộng Sản hiện đang nghiên cứu pháp luật để cướp của cải do người dân tạo ra. Các ngân hàng trả lãi suất rất thấp cho người ký thác, rồi cho các doanh nghiệp nhà nước vay mà không biết bao giờ trả được. Đó là một cách cướp tiền của dân cho các cán bộ công nhân hàng. Các xí nghiệp quốc doanh chiếm đất quy hoạch không cho tổ chức tranh trong lĩnh vực, khiến cho người tiêu thụ phải mua với giá cao hơn trong thị trường có tranh. Đó cũng là một cách cướp tiền của dân nuôi các cán bộ bất tài. Đó là những pháp luật ăn cướp hình không phải ai cũng nhìn ra. Những cướp đất của dân, bồi hoàn với giá rẻ mạt, rồi bán lại cho các chế tạo, để các ông chủ này khai thác với giá trị cao gấp hàng chục, hàng trăm lần, đó là pháp luật ăn cướp trắng trợn và đê tiện nhất. Các nhân viên cướp phải nhìn ra sự thật này mà chớ ngạo.

Nếu uổng của nhà nông dân bị cướp đất đang bùng lên, biến thành hành động. Ông Đoàn Văn Văn nhận công đất, đã dùng đất chôn người phân đái. Nhân dân Văn Giang, Đồng Ng đang tiếp tục biểu tình phản đối chính sách cướp đất trong hoàn cảnh suy thoái. Ông chủ bà Lại không dám dùng vũ khí, đã tìm cách tằm để bày thái độ. Hai mẹ con bà Lại không có cách nào khác là phân đái bằng cách tự mình chịu học.

Một phần bất đắc dĩ phải khổ thân trước công chúng là một điều ai cũng thấy đáng hổ thẹn. Hai mẹ con bà Lại, cô Thị đã nói họ “chịu học để phân đái.” Những đất của người Việt Nam được biến tin này phải hỏi: Ai là những kẻ đáng bị sỉ nhục? Ký giả Ông Bút, trên mạng Internet “danlambao.vn” đã trả lời: “Giá như bộ chính trị Đảng Cộng Sản Việt Nam có một chút liêm sỉ, vâng, một chút thôi, thì sỉ nhục nhà này thuộc về đảng, không thuộc hai trăm thân lỗ này. Đã đang tâm ăn cướp làm gì biết liêm sỉ?”

Những liêu lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam còn chút liêm sỉ để biết chính họ đang sỉ nhục nhà trăm thân lỗ hay không? Nguyễn Tấn Dũng khi

Hai câu chuyện phẫn nộ Việt Nam

Tác Giả: Ngô Nhân Dũng

Thứ Tư, 30 Tháng 5 Năm 2012 05:03

lên làm thủ quỹ đã lập ra công mọt y ban chấp hành tham nhũng, rồi lập nên tình thế nguy hiểm cho không di tích tham nhũng thì số tội chết. Nhưng cũng chính Nguyễn Tấn Dũng tỏ ra công hời cho những vụ tham nhũng lớn nhất trong lịch sử với các công ty Vinashin, rồi Vinalines.

Tội bần chiết, chết đói công nhân không biết họ thẹn. Năm 1956, sau vụ Cải Cách Ruộng Đất giết chết hàng trăm ngàn người oan khuất, Hồ Chí Minh, Trường Chinh, Võ Nguyên Giáp chết biết người rồi xin lỗi. Luật Sư Nguyễn Mạnh Thắng đã nói chuyện trong một phiên họp công khai: “Xin lỗi không phải là một hành động có tính chất pháp lý. Giết người rồi không thể chết xin lỗi rồi xin xóa đi được.”

Nói những lời đánh thép đó, giọng nói Nguyễn Mạnh Thắng đã chết vào một Hồ Chí Minh, Trường Chinh, Võ Nguyên Giáp và nhóm lãnh đạo công nhân mà lên án. Giết hàng trăm ngàn người, đâu có thể xin lỗi rồi xin xóa? Nhưng tất cả bần hàn đã đi như không hiểu. Họ không làm gì hết ngoài việc “sợ a sai.” Nhà văn Lưu Quang Vũ sau này đã viết: “Có những cái sai không thể sửa được!” Một mạng người chết, bỏ giết trong oan khuất, làm sao sợ a sai cho sống rồi được? Nếu không đưa ra thẩm phán công lý thì còn đâu là luật pháp và tinh thần trách nhiệm?

Khi nói chuyện đến hành động “xin lỗi” của Hồ Chí Minh và Võ Nguyên Giáp, nhà cầm quyền hai lần liên tiếp, “Xin lỗi không phải là một hành vi pháp lý. Giết người rồi không thể chết xin lỗi mà xin xóa;” hành động của Nguyễn Mạnh Thắng giọng nói “nhớ nôm c bết” vào một tất cả hàng ngũ lãnh đạo thời đó. Nếu những người này biết họ thẹn thì họ đã gọi người “rửa mặt” bằng cách theo ý kiến của luật sư, báo Quốc Hội của họ một một cuộc điếu tra, đưa một số người chết trách nhiệm ra tòa xét xử. Nhưng chính bần lãnh đạo công nhân thì 1956 đã không biết xử họ. Họ đi như tai đất; giờ bỏ người người không hiểu ý. Đám con cháu họ ngày nay làm sao biết đến họ thẹn?

Báo chí “lời phẫn” trong nước bây giờ hay dùng chữ “Dân Oan.” Nói theo lời Nguyễn Mạnh Thắng, “Dân Oan” cũng không phải là một danh từ pháp lý. Nếu một quốc gia có pháp luật thì chỉ nói đến những nạn nhân đi kiện và những thủ tục ăn cướp mà thôi! Dân Oan là một danh từ phân biệt đúng là Dân kêu oan còn trên là Quan bân làm cha dân. Công việc Dân Oan, Dân Oan mãi chỉ chấp hành thì thì phong kiến đang sống rồi, một cách các nhà báo kín đáo sợ nhà cầm quyền. Phạm Thị Lài, Đoàn Văn Văn, đồng bào Văn Giang, đồng bào Văn Bân trở thành Dân Oan vì họ không biết kiện cáo vào đâu cả! Luật pháp với đất đai thì do bần bù nhìn nghề giết và cướp hàng loạt ra phẫn với quyền lợi của các địa gia. Dúi cui, dúi dúi nôm trong tay cướp quyền. Tòa án cũng do bần cướp quyền sai báo nôm. Nhưng phẫn như Phạm Thị Lài và Hồ Nguyên Thủy biết làm cách nào để tố nạn nhân oan ức? Ngoài cách mà nhà báo mạng Ông Bút gọi là “tốt quôn lời một đất ng!” Khi cầm giấy nạn nhân lên mà thì thẹn mình bết lịch, người ta còn một cách là “văng tay vào

Hai câu chuyện phản Việt Nam

Tác Giả: Ngô Nhân Dũng

Thứ Tư: 30 Tháng 5 Năm 2012 05:03

mặt chúng nó!” Các nhà báo biết gì nên họ không dám vắng mặt đành quay ra “vắng mặt vào mặt nhau!” Các tờ Sài Gòn Giỏi Phóng, Phản Nước cùng báo Đả Sĩ và Pháp Luật Sài Gòn đang công kích lẫn nhau, ông này chê mặt ông kia gọi là “Báo Lá Còi.” Có báo nào thật suy nghĩ thì sao dân oan làm thế hay không? Dân còn chịu oan khuất cho đến bao giờ?

Hai bà Phạm Thị Lài và Hồ Nguyên Thủy cho thấy phản ứng của con người trong lúc “cùng đường,” không có cách gì khác được. Hành động của họ là một cách xử lý nên họ là vắng mặt hoặc nhún nhún bước vào mặt bằng đường công pháp. Bên ăn công pháp vẫn làm lành. Trước sau họ vẫn theo lời Lão Tử Đức dĩ Đức.

Lão Tử Đức làm tốt tốt, gì nên họ chỉ có thể tốt tốt của ông Nguyễn Tấn Dũng bây giờ. Vào thời nhà Đường bên Tàu không có ngân hàng hay xí nghiệp quốc doanh để xếp đặt cho anh em con cháu vào làm chức. Cũng không có “Đoàn Thanh Niên Tôn Quân” để đưa con em vào đóng vai lãnh đạo. Con đường làm giàu duy nhất thời đó là làm quan. Sĩ Đức đã công người em trai đi trốn thời Đả Sĩ Châu. Khi tiến em lên đường, Lão Sĩ Đức nhắc nhở: “Ta vẫn không tài cán gì mà làm đến tốt tốt. Chú làm đi làm đi Đả Sĩ Châu. Nhà mình giàu sang quá, người ta sợ ghét. Chú nghĩ phải làm thế nào?”

Người em đáp: “Đành biết lo lắng, tôi nay trốn đi nếu có ai nhắc nhở bước lên mặt, em cũng không biết, tôi mình chịu mặt lý là xong.” Lão Sĩ Đức dạy em: “Chính vì thế mà ta lo sợ. Người ta nhắc nhở bước đi mặt tốt là họ thù oán mình. Nếu chú làm chịu mặt đi thì khi người ta thêm. Nếu nhắc nhở lên mặt thì dù mình không chịu mặt nó cũng sợ. Sao không vui vẻ coi như không có gì cả?” Ông em cúi đầu nhìn lại: “Xin nghe lời cha giáo của anh!”

Bao nhiêu đoàn nông dân lập lập biểu tình phản kháng bên ăn công pháp. Mọi biểu ngữ, mọi lời kêu than là mặt bất công bước vào mặt đường Công sự. Bao nhiêu bên trốn Việt lên mặt đã phản, người nhận bên tham những công pháp ngày. Người dân đang nhắc nhở bước vào mặt tốt tốt hàng ngũ lãnh đạo đường và nhà nước. Họ dám lãnh thế này không hề có khái niệm nào về danh dự, về trách nhiệm. Họ không hề biết xử lý.

Cô Diane Trần mới 17 tuổi họ đã có ý thức về danh dự cho nên cô đã biết chia sẻ cho thân của gia đình. Khi chuyện cô ra tòa lên báo, lên đài, cô ân hận đã làm xấu mặt cha và mẹ; chuyện cô luôn kính yêu cha mẹ. Diane Trần là một phản Việt Nam đáng kính trọng. Bà Phạm Thị Lài và cô Hồ Nguyên Thủy là họ phản Việt Nam đáng thương xót và cần được mọi người biết và đừng quên họ là công nhân. Các bên sinh viên, học sinh tốt tin tốt và họ nên người, người chỉ đó, thế nghĩ mình phải làm gì để được hạnh phúc làm người Việt

Hai câu chuyện phở ở Việt Nam

Tên: Ngô Nhân Dụng

Tháng 3, 30 Tháng 5 Năm 2012 05:03

Nam